

Jeannette van Luipen-Bronwasser

Het mooiste FEEST

Huib
228

HET MOOIESTE FEEST

JEANNETTE VAN LUIPEN-BRONWASSER

HET MOOISTE FEEST

Met illustraties van Huib de Ru

TWEEDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Hoofdstuk 1

„Bravo Geert,” zegt dokter Verhagen met een blik op de temperatuurlijst, „jij gaat met rasse schreden vooruit.”

„Ik heb gisteren zes boterhammen gegeten, dokter,” zegt Geert met een kleur.

„Zes . . .” Dokter doet of hij hevig schrikt. „Zal ik jou es wat vertellen? Jij gaat straks als een holle bolle Gijs weer naar je moeder toe.”

Geert schatert.

„Ik heb er vier gegeten gisteren, dokter,” roept Rein Valk.

„En ik twee dokter.”

„Ikke drie . . .”

„Ikke twee.” Een paar donkere ogen komen boven de dekens uit gluren.

Dokter loopt naar het bed. „Twee, Henk, wel kerel, dat is flink.”

„Wat is nou twee!” komt Jan van der Stoep van de overkant van de zaal.

Henks ogen gaan teleurgesteld naar het gezicht van de dokter. Hij verdwijnt nu bijna helemaal onder de dekens.

Maar de dokter grijpt zijn hand en zegt zó hard dat ze het allemaal horen moeten: „Ik roep jou uit tot prins van deze dag. Twee boterhammen . . . en je bent de jongste van allemaal!”

Henks gezicht komt weer te voorschijn. Hij straalt naar alle kanten.

„Hoe oud ben je ook weer?”

„Zes jaar, dokter,” zegt Henk zachtjes.

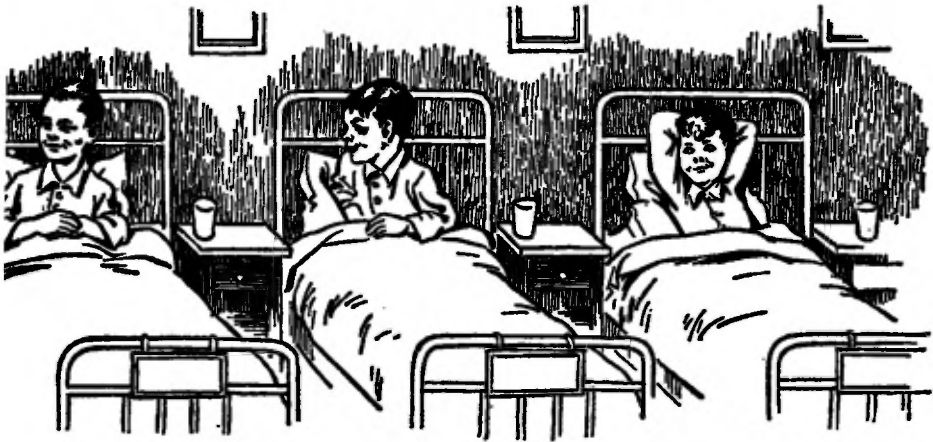
„Zes jaar . . . alsjeblieft, en Jan van der Stoep, hoe oud ben jij?”

„Weet ik het!” roept Jan brutaal. Hij voelt al waar dokter heen wil.

„Negen dokter . . . hij is negen jaar, dokter,” van alle kanten wordt de dokter ingelicht.

Dokter lacht vriendelijk. „Kijk eens aan, negen jaar . . . dat is drie jaar ouder dan Henk, dus dat is in ieder geval drie boterhammen meer, klopt dat Jan?”

„k Weet niet,” broemt Jan, maar hij schaamt zich nu

wel een beetje, omdat hij kleine Henk in de ogen van de dokter wilde kleineren.

„Denk erom, Jan,” vermaant dokter met lachende ogen, „dat worden er minstens vijf bij jou.”

Jan zegt maar niets meer.

Zuster Nel heeft dokter al een andere lijst in handen gedrukt.

Geert ligt met bewonderende ogen naar de dokter te kijken. Het is de fijnste dokter die ze hier hebben. Iedere morgen, zo ongeveer tien uur, komt de dokter op de zaal. Ze liggen al naar hem uit te kijken.

Een pret dat ze soms hebben!

Niet altijd natuurlijk. Als er één erg hoest of hoge koorts heeft, zijn ze vanzelf wat stiller. Maar dat gebeurt niet zoveel.

Op deze zaal liggen de jongens die al een stuk beter zijn. Ze mogen nog niet uit bed, maar dat zal zo lang niet meer duren. Er stapt er wel eens één even zijn bed uit om iets te pakken of om een ander iets aan te reiken,

maar dat mag helemaal niet. Als zuster Nel het merkt, zwaait er wat!

Zuster Nel is de hoofdzuster. Ze zegt altijd: „Jullie zijn allemaal een beetje mijn kinderen en ik wil jullie zo vlug mogelijk weer gezond hebben.”

Fijn is dat wel om hier weer een klein beetje een moeder te hebben. Een erg klein beetje natuurlijk, want er gaat niets boven je echte moeder.

Ze liggen hier nu met z'n dertienen.

„Een dozijn vol, plus één extra voor de goede maat,” heeft de dokter gezegd.

Kleine Henk is de jongste. Hij is nog niet zo heel lang op deze zaal.

De oudste van hen is Rinus Klomp, die is al veertien!

Geert volgt de dokter met zijn ogen. Straks, als de dokter klaar is met de ronde, doet hij misschien wel iets grappigs. Dokter vertelt vaak nog een verhaaltje of hij doet iemand na. Dan kun je lachen!

Geert hangt half uit zijn bed om straks niets te missen. Zijn buurman aan de linkerkant is Kareltje Verhoef. Kareltje zegt nooit veel, maar hij geniet voor twee.

„Pssst . . . Geert.”

„Ja,” zegt Geert met zijn ogen naar de dokter.

„Zou die nog wat doen?”

„k Weet niet, afwachten maar.”

Nog één, dan is de dokter klaar. Hij staat nu bij Dick Lammers, dat verwende kereltje.

Dacht Geert het niet! Hij heeft natuurlijk weer hele verhalen te doen aan de dokter.

„Nare jongen,” denkt Geert onredelijk, „laat 'ie opschieten.”

Dan . . . eindelijk is de dokter klaar. Dokter geeft nog wat orders aan zuster Nel.

Dan draait 'ie zich om.

„Wie van de heren heeft nog iets te vragen?”

Ze proesten het uit en kijken elkaar grinnikend aan.

„Dokter bedoelt,” komt Rinus Klomp, „of we nog feest hebben met Kerstmis.”

Je kunt opeens een speld horen vallen. Die Rinus durft maar even! Ze wachten ademloos wat er verder gaat gebeuren.

Dokter strijkt eens over zijn kin en kijkt dan zuster Nel aan.

„t Ja . . . daar moet ik es over denken, zuster.”

„Hij knipoogt,” gilt Jan van der Stoep, „ik heb het duidelijk gezien.”

Dokter lacht gul.

„Kerstmis, jongens, dat duurt nog bijna zes weken. Moeten jullie soms nog veel voorbereidingen treffen dat je het nu al vraagt?”

Dat is ook wat! Ze kijken elkaar eens aan. Voorbereidingen . . .

„Ja zeker,” roept Geert opeens enthousiast, „we moeten nog een heleboel bespreken en maken ook.”

„Ja, ja, dat dacht ik wel . . . wat denkt u ervan zuster Nel?”

Zuster Nel trekt haar voorhoofd in rimpels, haar ogen lachen.

„U zult wel een beslissing moeten nemen dokter,” zegt ze quasi ernstig. „De jongens moeten zich op zo'n bijzonder feest degelijk voorbereiden.”

„Dat begrijp ik,” zegt de dokter.

Hij kijkt in het rond naar de in spanning naar hem opgeheven gezichten.

„Zeg het nou,” gilt opeens de verlegen Henk. Het wordt hem te machtig. Hij schrikt zelf geweldig van z'n moed en schiet als een haas onder de dekens. Maar als de dokter begint te praten, is hij als een duveltje uit een doosje weer present.

De dokter steekt zijn hand op. „Ik verklaar hierbij plechtig dat we met elkaar het kerstfeest zullen vieren . . .”

„Hoera a a a!”

„Leve de dokter!”

„Leve zuster Nel!”

Rinus gooit zijn kussen met een boog naar Geert. Maar zuster Nel maakt daar vlug een eind aan en de dokter maakt met een laatste armzwaai dat hij weg komt.

Hoofdstuk 2

Geert fluit een vrolijk liedje.

Het is echt gezellig op de zaal.

Buiten is het koud en guur. Zuster Gerda heeft al vroeg het licht aangedraaid.

Geert werkt met inspanning aan zijn tafelmattje van pitriet. Het zal een sinterklaascadeautje voor moeder zijn. Ze krijgt er straks drie. Twee zijn er al helemaal

klaar. Aan het eerste heeft zuster Gerda meegeholpen, de andere twee heeft hij helemaal alleen gemaakt.

Ze worden mooi! Moeder zal er vast erg blij mee zijn. Als moeder over twee weken komt, zal hij het pakje meegeven. Ze mag het natuurlijk nog niet uitpakken. Ze moet het ingepakt bewaren tot sinterklaasavond. Zou hij zelf nog een pakje krijgen?

Vast wel!

Z'n zusje Truus heeft vorig jaar ook iets voor hem gekocht!

Hij heeft Truus in zo'n lange tijd niet gezien. Dat maakt hem soms een heel klein beetje verdrietig.

Moeder zal wel veel te vertellen hebben als ze komt. Over twee weken!

Ze komt maar eens in de twee maanden, want de reis is heel erg duur.

Hij ligt hier in het sanatorium en dat ligt heel diep weggedoken in de bossen.

Zuster Nel kan daar zo prachtig van vertellen! Over dat grote witte huis dat verstopt staat tussen al het groen.

Zomers bloeien er overal bloemen. Als hij flink eet, zal hij de volgende zomer zelf de bloemen kunnen zien.

's Winters is het heel stil rondom het huis, vertelt zuster Nel. Alleen de vogels blijven trouw komen. Overal in de bomen hangen nestkastjes. Die hebben de oudere patiënten zelf gemaakt.

Zou hij ook best kunnen!

Als het gesneeuwd heeft, is het alles nog veel mooier. Dan is het precies of alleen de vogeltjes weten waar ze wonen en natuurlijk de lieve Heer. Die weet alles. Die

weet ook wat ze binnen in het huis doen en wat ze denken. Hij zorgt er ook voor dat ze nooit alleen zijn, ook al is je eigen moeder nog zo ver weg. Dat is fijn! Geerts vader leeft niet meer. Hij heeft een stiefvader. Die is ook erg aardig.

„Kom maar gauw naar huis,” heeft 'ie pas geschreven, „dan kunnen we samen een konijnehok timmeren. Ik wacht ermee tot jij terug bent. Dan kopen we samen een paar konijnen en dan gaan we samen voor hen zorgen.”

Is dat even jofel!

Daar komt zuster Nel met de boterhammen aan en de bekers melk. Nu moeten ze ophouden met werken. Geert begint vlug op te ruimen. Als ze gegeten hebben, mogen ze altijd nog even praten en dan gaan ze maffen.

„Je slaapt je gezond,” zegt zuster Gerda.

„Kijk eens, jongeman,” zegt zuster Nel opgewekt, „drie boterhammen. Ik ben benieuwd hoeveel je er nog bij bestelt.”

„Vast wel drie,” zegt Geert.

Zuster Nel aait hem eens over z'n krullebol.

Hij vindt dat wel kinderachtig, maar als de anderen het niet merken . . . toch wel prettig.

„Ik kom straks wel horen.”

Met een voldaan gezicht schuift Geert z'n lege bord naar zuster Nel.

„Alle zes op.”

„Zie je, jij bent een kérel,” zegt ze met lachende ogen.

„Zal ik jou nu eens een nieuwtje vertellen?”

Geert knikt, zijn ogen nieuwsgierig naar haar opgeslagen.

„Je krijgt morgen een nieuwe buurman.”

Geert is direct fel geïnteresseerd.

Een nieuwe buurman! Dat gebeurt ook niet alle dagen!

„Hoe heet 'ie, zuster?”

„Hij heet Rob de Winter.”

De anderen hebben het ook gehoord.

„Komt er een nieuwe, zuster?”

Geert kijkt even boos, omdat ze z'n geheimpje met de zuster zo vlug gehoord hebben. Maar dan lacht hij weer.

Is dat effe fijn, een nieuwe jongen naast je! Die kan je weer een heleboel nieuws vertellen.

„Waar woont 'ie, zuster?” gilt er één.

„Hoe oud is t'ie, zuster?” roept een ander.

Zuster houdt lachend haar handen voor haar oren.

„Ik zal jullie vertellen wat ik weet. Hij heet Rob de Winter, is twaalf jaar en woont in Egmond.”

„In Egmond aan zee?” roept Karel. „Joh, daar ben ik wel eens geweest met een schoolreisje. Kan die ons effe fijn vertellen van de zee!”

Geert droomt met open ogen. Die jongen komt naast hem te liggen! Je moet maar boffen! Misschien vertelt 'ie voor het slapen gaan zachtjes van de duinen en de zee. Geerts ogen beginnen te glanzen.

„Jullie moeten maar heel vriendelijk voor hem zijn,” zegt zuster Nel. „Het is voor hem alles nog zo nieuw. Jullie kennen elkaar al lang, maar hij komt er vreemd tussen.”

Ze knikken ernstig. Ze zijn geen van allen vergeten hoe moeilijk ze dat zelf vonden, toen ze hier kwamen.

Geert knikt trouwhartig naar de zuster. „Hij kan fijn meehelpen voor Kerstmis.”

Zuster knikt hem eens toe. „Natuurlijk . . . Hebben jullie er al over nagedacht wat je maken gaat?”

Ze kijken elkaar aan. Ze hebben er bijna ruzie om gekregen! Ja, stel je voor, ruzie om de voorbereiding voor het kerstfeest. Je zou er om kunnen lachen als het niet zo erg was.

„Nou . . . hebben jullie al iets?”

„Eigenlijk niet,” zegt Rinus Klomp als oudste voor hen allemaal. „De één wil engeltjes plakken en de ander wil klokken.”

„Ik weet misschien wel wat,” zegt zuster Nel. „Hoe zouden jullie het vinden om iets voor anderen te maken?”

„Voor anderen . . . en wij zelf dan?”

Zuster lacht. „Ik ken een zuster uit een ander sanatorium. Daar zijn ook jongens, net als jullie. Als jullie nu eens iets voor hen knutselden, dan doen zij het op hun beurt misschien voor jullie. Dan is het meteen een verrassing wat het zal zijn. Nou, denken jullie er maar eens over . . . Welterusten.”

Welterusten . . . Hoe zou je kunnen slapen als je met zo'n plan in je hoofd onder de dekens ligt! En dan ook nog een nieuwe jongen morgen!

Ze fluisteren druk met elkaar. Ze verzinnen de zotste dingen. Ze lachen onderdrukt.

Zuster Nel moet hen verscheidene keren manen om te gaan slapen.

Ze spreken nog heel zacht af dat ze morgen zuster Gerda om raad zullen vragen en dan vallen ze in slaap en dromen van potten lijm die over de vloer van de zaal rollen en reusachtige scharen waarmee ze aan 't knippen zijn in de witte jas van de dokter.

Geert droomt dat hij met de nieuwe jongen boven op een duin zit. Hoog boven hen cirkelt een meeuw. Als ze zachtjes fluiten, komt hij met een sierlijke boog naar beneden. Ze praten even met hem en dan mogen ze samen op zijn rug klimmen. Hij vliegt eerst over de zee en dan over het land. Geert ziet een prachtig wit huis met een schildwacht ervoor. Dat is natuurlijk het koninklijk paleis.

Dan zweven ze opeens boven de stad waar hij woont. Aan de buitenrand, dicht bij de dijk, staat hun huisje. Geert kijkt z'n ogen uit. Hij ziet z'n moeder in de tuin staan zwaaien. Waar zouden ze nu het nieuwe konijnshok moeten bouwen? Hij hangt ver over de rug van de meeuw om het alles goed te zien en dan . . . o help, help, hij valt, hij valt al maar dieper. Hij probeert zich nog vast te grijpen, maar hij grijpt in de lucht.

Een stem zegt: „Hallo Geert, wat gaan we nu beginnen?”

Hij slaat zijn ogen op en ziet zuster Nel naast zijn bed staan.

„Je hebt gedroomd,” lacht ze, „zaten ze je achterna, Geert, dat je zo gilde?”

„Ik viel,” zegt Geert.

Zuster begint te lachen en Geert zegt maar niets meer.

Hij is nu klaar wakker. Hij ligt heel gewoon in zijn bed. Hij kijkt eens in het rond. Ja, alles is precies zoals anders. Hij heeft gedroomd! Dat vallen was natuurlijk niet zo leuk, maar verder was het een fijne droom. En vandaag komt de nieuwe jongen.

Zuster Nel loopt naar de gordijnen. Nee, het is nog veel te donker buiten. Ze knipt het licht aan en zet alles klaarvoor de wasbeurt. De nieuwe dag is aangebroken.

Hoofdstuk 3

Het is twee weken later.

Geert ligt wat mistroostig voor zich uit te kijken. Gisteren is zijn moeder geweest; dat was toch wel erg fijn.

Zuster Nel heeft hem al vroeg naar het kleine kamertje gereden. Dat mag als je moeder ver weg woont en maar een enkele keer kan komen. Moeder en hij hebben samen gegeten en zuster Nel kwam zo nu en dan een praatje maken. Moeder kwam om tien uur en is pas om vijf uur weer weggegaan. Nu zal het wel een hele tijd duren voor ze weerkomt. Dan hebben ze al lang het kerstfeest achter de rug. Het kerstfeest . . . het heerlijkste feest van het hele jaar.

Geert kijkt eens naar het bed naast zich. Rob ligt nog te slapen. Of hij doet alsof.

Wat had hij zich verheugd op de komst van Rob. En nu?

Rob is een nare jongen. Hij wilde de eerste dagen bijna niets zeggen, zelfs niet als ze heel vriendelijk iets aan hem vroegen. Hij wil niet eens meewerken aan de voorbereidingen voor het kerstfeest!

Geert heeft hem met grote ogen aangekeken, want wat is nou fijner dan om iets te mogen maken waar andere jongens misschien heel blij mee zijn . . .

Ze hebben met zuster Gerda afgesproken dat ze engel-tjes zullen maken. Zuster Gerda heeft hun een plaatje laten zien hoe het worden moet. Het resultaat zal zeker prachtig zijn!

Vandaag zal zuster Gerda het materiaal ontvangen. Ze moeten allemaal eender worden. Twintig zullen ze er maken. Zuster heeft ook twintig kaarsjes besteld. Die komen ervóór te staan.

Zij zijn met hun veertienen. Die het erg mooi kan, mag er twee maken, heeft zuster Gerda gezegd. Geert gaat heel goed zijn best doen!

„Psst . . . Rinus, zouden we vandaag al beginnen?”

Rinus Klomp zit rechtop in zijn bed.

„Ik denk het niet, joh, ik denk dat de zuster vanmiddag pas alles krijgt.”

„Dan kunnen we toch direct beginnen,” vindt de praktische Geert.

„Misschien,” zegt Rinus met een schouderophalen.

„Ik doe lekker niet mee,” komt onverwachts de stem van Rob de Winter.

„En waarom niet?” vraagt Rinus verwonderd.

„Gewoon,” zegt Rob met een nijdig gezicht, „omdat ik er geen zin in heb.”

„Je bent niet wijs,” zegt Rinus.

„Het is het fijnste wat er is,” roept verlegen Karelkje.
„Ik mag ook meedoen,” zegt kleine Henk trots. „Zuster Gerda heeft het zelf gezegd.”

„De kerstklokken kun je hier toch niet horen,” zegt Rob hard.

Het is even heel stil. Ze zijn te verbaasd om zo vlug iets terug te zeggen.

Dan zegt Karelkje: „Jij weet er niks van. Kerstklokken hoor je overal.”

Geert knikt zijn kant uit.

„Zo is het,” herhaalt hij, „kerstklokken hoor je overal.”

„Vraag het maar eens aan zuster Nel,” zegt Rinus.

„Geert, heb jij al een schartje?”

„Nou en of,” roept Geert, „een mooi, joh met een fijne punt.”

„Ik heb er ook een,” gilt Rein Valk, „en ik heb ook al lijn.”

„Hoe kan dat nou,” zegt Geert, „dat brengt zuster Gerda toch mee!”

„Van m'n moeder gekregen,” zegt Rein trots.

„Geert, luister es,” roept een ander.

Geert praat naar alle kanten. Hij wordt vanzelf weer vrolijker. Hij ziet niet dat Rob de Winter met een nors gezicht naar hem ligt te kijken.

Rob ligt te mokken. Iedereen roept om Geert en niemand bemoeit zich met hem! Hij vergeet dat hij er in de afgelopen dagen zelf voor gezorgd heeft dat de anderen hem nu links laten liggen.

Om vijf uur komt zuster Gerda binnen met een heel groot pak.

Ze wordt met een Indianengehuil begroet.

„Is het er, zuster?”

„Wat heeft dat lang geduurd, zuster!”

„Dat heeft zéker lang geduurd,” zegt zuster Gerda.

„Willen jullie wel geloven dat ik zelf net zo ongeduldig was als jullie? We gaan het nu met z'n allen fijn bekijken en dan kunnen we morgenochtend zo beginnen.”

„Fijn,” zegt Geert, en kijkt met grote verlangende ogen naar het pakket.

„Rob wil niet meedoen,” zegt opeens kleine Henk.

Zuster Gerda is bezig het touwtje van het pak los te maken. Ze kijkt op. „Rob niet meedoen? Natuurlijk doet Rob mee.”

„Rob denkt dat je hier de kerstklokken niet hoort,” zegt kleine Henk moedig.

„Zooooo,” zegt zuster Gerda zacht. „Daar zullen we samen nog wel eens over praten, Rob. Maar je kunt me gerust geloven als ik zeg dat je ze zéker zult kunnen horen. Als je de echte klokken bedoelt van de kerken zoals je die in de stad hoort . . . ja, dan heb je gelijk. Die kunnen we hier inderdaad niet horen.”

„Zie je wel!” roept Rob triomfantelijk.

„Maar kerstklokken,” gaat zuster Gerda rustig verder, „dat is heel iets anders. Dat is nou juist het fijne van kerstklokken. Die kan iedereen horen waar hij ook is. Of dat nu in een sanatorium is of midden op zee of waar ook . . . als je maar met je hart luistert.”

Geert knikt en vele hoofden knikken mee.

Rob kijkt was spottend, maar hij zegt niets meer.

Zuster Gerda heeft het touw eraf. Nu gaat het papier los. Ze hangen vol spanning over de rand van hun bed. Eerst komt een hele stapel mooie vellen wit papier te voorschijn.

„Waar is dat voor, zuster?”

„Wat denken jullie?”

„Voor de engeltjes.”

„Voor de vleugels.”

„Jullie hebben alle twee gelijk. De engeltjes worden natuurlijk wit en ze krijgen witte vleugels. Ik zal jullie eerst eens laten zien hoe ze moeten worden.”

Onder ademloze stilte haalt zuster Gerda uit de grote

tas die ze steeds bij zich heeft, het engeltje te voor-
schijn.

„O, wat mooi!”

„Ja, vinden jullie het niet prachtig?” vraagt zuster Gerda opgewekt. „Nu moeten jullie eens heel goed kijken. Hier is het rode karton voor de ondergrond. Daar komt het engeltje op te staan en daar komt ook het kaarsje op. Het engeltje wordt dus helemaal wit. De vleugels moeten we heel voorzichtig knippen. Zie je wel hoe fijn die inkepingen zijn?”

Rein knikt naar Geert. Zie je wel, z'n fijne schaatje zal mooi van pas komen!

„De ondergrond knippen we dus in de vorm van een ster. Daar gaan we morgenochtend mee beginnen. Op die ster strooien we heel voorzichtig dit zilverpoeder.”

„Valt het er dan niet af, juf?”

Ze schieten allemaal in de lach. Die Rinus met z'n „juf”.

„Geeft niets, hoor,” lacht zuster Gerda. „Je mag me best „juf” noemen.”

„We strijken heel voorzichtig wat lijm over de ster en daar strooien we het zilverpoeder op. Zo doen we het ook met de vleugels. Zien jullie wel hoe mooi dat staat? Het hoofdje is van kurk. Ik weet zeker dat er wel iemand bij is die mooi gezichtjes kan tekenen.”

„Ik,” roept Rob.

Hij krijgt een rode kleur en zou z'n tong wel af willen bijten.

Maar zuster Gerda doet net of ze niets van zijn verwarring merkt. „Dat is prachtig!” roept ze. „Fijn Rob, dat mag jij dan doen. Dat is heel belangrijk werk.”

Geert kijkt eens even op zij, maar dan moet hij weer alle aandacht bij zuster Gerda hebben.

„Hier heb ik heel fijn zilverpapier. Zien jullie wel hoe mooi dat glanst? Dat is voor de haren. Door het hoofdje doen we een stokje. Dat gaat heel goed. Dat stokje maken we aan één kant een beetje plat en dat plakken we dan vast aan de witte mantel.”

„En de vleugels komen op de mantel?”

„Ja, kijk maar. Nu zal ik dat engeltje doorgeven. Jullie mogen het allemaal even vasthouden en eens rustig bekijken. Morgen gaan we dan samen beginnen. Hè jongens, ik heb er nu al zin in.”

„Kunnen we nu niet beginnen?” roept Geert.

„Geen sprake van. Jullie gaan zo eten. Nog een nachtje geduld, Geert.”

Nog één nacht.

Nu doet Geert of hij slaapt, maar Rob fluistert dringend: „Geert, luister es.”

„Wat wil je?” vraagt Geert niet al te vriendelijk.

„Jij hoort bij niemand, hè,” zegt Rob.

„Wat zeg je?” vraagt Geert verwonderd.

„Dat jij bij niemand hoort.”

„Je bent gek,” fluistert Geert. „Ik hoor bij m'n vader en m'n moeder en bij m'n zusje... enne...” En bij zuster Nel had hij willen zeggen, maar dat staat zo kinderachtig.

„Je hebt niet eens een vader,” fluistert Rob.

„Och joh,” protesteert Geert zachtjes.

„En je moeder en je zus heten anders dan jij, dat heb je zelf verteld.”

„Wat geeft dat,” zegt Geert, „daarom is het m’n moeder wel.”

„Maar ze heten anders,” houdt Rob vol, „dus jij hoort er niet bij.”

„Hij is gek” denkt Geert „hij is helemaal gek en ik zeg niks meer terug.”

Rob begint weer te fluisteren, maar Geert heeft zich omgedraaid en geeft geen antwoord.

Hij is blij dat het donker is. Het zweet staat hem op z’n voorhoofd. Hoort ’ie nou echt bij niemand? Gek is dat, daar heeft ’ie nooit aan gedacht dat z’n moeder en Truus een andere naam hebben. Natuurlijk, z’n moeder heet nu net als z’n stiefvader en Truus is zijn kind.

Geert krijgt het er benauwd van. Hij ligt al maar te woelen in zijn bed en kan niet slapen.

Alleen . . . hij is helemaal alleen . . . hoe kan dat nou zo opeens?

„Moeder,” zegt ’ie zachtjes.

Z’n moeder is gisteren nog een hele dag bij hem geweest. Ze houdt erg veel van hem. Of zou ze alleen maar zo doen? Moeder . . .

Als Rob al lang slaapt, ligt Geert nog zachtjes te huilen.

Daar komt zuster Nel op de zaal voor een laatste ronde. Nu moet het al verschrikkelijk laat zijn!

Geert probeert z’n snikken tegen te houden, maar het lukt niet helemaal.

Zuster Nel hoort op de stille zaal duidelijk het gesnik. Ze kijkt even rond, haar lantaarntje in de hand. Dan staat ze naast Geerts bed. Haar hand ligt op z’n hoofd.

„Wat hebben we nu, Geert, huilen? Jij huilt toch nooit. Wat is er jongen?”

„Het is zo erg,” fluistert Geert tussen zijn snikken door.

„Is het omdat je moeder gisteren geweest is?”

Geert schudt van nee.

Dan loopt zuster Nel naar voren en haalt een wit scherm. Dat wordt wel eens gebruikt als er één koorts heeft of erger ziek is.

Ze zet het zachtjes om Geerts bed en komt dan bij hem zitten. Het lantaarntje brandt en Geert ziet bij al z'n verdriet dat het net lijkt of ze in een huisje zitten, zuster Nel en hij.

Maar toch is hij alleen. . .

„Gezellig zo, hè,” zegt zuster Nel. „Vertel me nu eens waarom jij huilt.”

Geert weet niet goed of hij het haar wel vertellen kan. Maar als hij het niet vertelt, is alles nog veel erger.

„Ik hoor bij niemand,” fluistert hij en snikt dan zachtjes.

„M'n jongen,” zegt zuster Nel. Ze droogt zijn tranen met een grote witte zakdoek die lekker naar eau de cologne ruikt en dan zegt ze: „Nu niet meer huilen, Geert, maar eens goed naar mij luisteren. Hoe kom je aan die onzin?”

„Het is geen onzin,” zegt Geert, „Rob heeft het gezegd. Hij heeft gezegd dat ik anders heet dan m'n vader en m'n moeder en m'n zusje.”

Zuster heeft haar arm om hem heen geslagen.

„Malle Geert,” zegt ze. „Jij weet toch best dat dat maar alleen zo is, omdat het anders op het gemeentehuis zo'n verwarring zou geven? Jij weet toch wel, Geert, dat moeder altijd bij je is geweest, ook toen je nog maar een heel kleine baby was. Daarom houdt jouw moeder zo ontzettend veel van jou, je bent een stukje van haar zelf.”

Geert zucht eens diep. Ja, zo is het.

„Als iemand je vertelt dat je niet bij je moeder hoort, dan moet je daar in je zelf maar om lachen. Nu zal ik jou nog eens iets vertellen. Alleen maar aan jou. Je mag daar met niemand over praten. Rob de Winter is een erg eenzame jongen. Hij is natuurlijk jaloers geworden, toen hij jouw moeder hier gisteren zag. Weet je, Geert, hij heeft geen moeder meer en zijn vader komt nooit naar hem kijken.”

Geert begrijpt het nu heel goed. Hij knikt naar de zuster.

„Het is vaak erg moeilijk om een ander te helpen,” zegt zuster Nel, „vooral als die ander niet al te vriendelijk is, maar je moet het proberen.”

Geert knikt nadrukkelijk.

„Dat wil jij wel, hè?”

„Ja zuster.”

„We zullen Rob laten voelen dat hij bij ons allemaal hoort, en nu ga jij als de wind slapen.”

Geert gaat met een tevreden zucht op z'n zij liggen. Zuster Nel heeft alle zorgen weggeblazen. Wat dom is hij geweest.

Zuster Nel buigt zich over hem heen. „Had je niet een heel klein beetje kunnen bedenken dat je ook nog bij mij hoort?” Ze lacht vriendelijk naar hem.

Geert knikt en zegt blozend: „Daar heb ik toch wel aan gedacht.”

„Mooi zo,” zegt zuster Nel.

Ze buigt zich nog dieper over hem heen. „Er zijn ook kinderen, Geert, die geen vader en geen moeder meer hebben en die zijn toch nooit alleen. Bij wie hoor jij het allermeest?”

„Bij de Here Jezus,” zegt Geert.

„Dat is het allerfijnste,” zegt zuster Nel, „en dat moet jij bij gelegenheid ook maar eens aan Rob vertellen.”

„Dat zal d'ie wel fijn vinden,” zegt Geert met stralende ogen.

Zuster Nel heeft het scherm weer weggezet. Ze komt nog even terug, trekt de dekens hoog tegen zijn oren

en stopt hem heerlijk in. Dan geeft ze hem een kus op zijn wang.

„Nacht mijn jongen.”

„Nacht zuster,” zegt Geert en slaapt binnen de minuut met een glimlach om zijn mond.

Hoofdstuk 4

Met het puntje van z'n tong uit zijn mond is Geert bezig een prachtige rode ster te knippen. Ze hebben hem eerst moeten tekenen. Dat was een heel moeilijk werkje. De kleintjes konden daar natuurlijk niet aan meewerken, maar zuster Gerda had nog werkjes genoeg voor hen te doen.

„Jij bent ook al groot, Rob,” heeft zuster Gerda tegen Rob gezegd, „jij kunt vast heel mooi tekenen.”

„Ik doe het niet,” heeft Rob geantwoord.

Ze schrokken daar allemaal wel een beetje van, maar zuster Gerda ging door met het rondgeven van het karton. Ze sloeg Rob gewoon over.

Geert heeft van op zij naar Rob gekeken. Nu hij van zuster Nel weet dat Rob geen moeder meer heeft en zo eenzaam is, wil hij hem toch wel graag helpen. Maar hij weet niet hoe hij beginnen moet, want Rob kijkt zo lelijk.

Eerst maar eens gewoon gaan werken!

Na een kwartier merkt hij dat Rob naar hem ligt te kijken, maar als Geert opziet, draait hij vlug zijn hoofd om.

Zuster Gerda komt met het tekenen helpen. Achter haar rug is het gezicht van Rob.

Nu is Geert aan het knippen. Hij voert een harde strijd. Zal hij het doen of niet? Hij kan het heel goed zelf. Maar zuster Nel heeft gezegd hoe moeilijk het is om een ander te helpen. Het is nog veel moeilijker dan Geert gedacht heeft. Het kost hem een heel stuk van zijn eer. Hij kijkt de zaal eens rond. Iedereen is druk bezig, alleen Rob ligt plat in z'n kussens.

„Hé Rob.” Geert buigt zich wat op zij.

„Wat is er?” klinkt het onvriendelijk.

„Wil jij me niet even helpen? Ik kan die ster niet zo mooi krijgen, die hoekjes van de punten moeten erg mooi worden.”

Rob heeft zich half opgericht. „Kun jij dat niet eens? Dan ben je ook een sufferd.”

Dat is te veel voor Geert. Hij wil juist iets verontwaardigd terugzeggen als hij ziet dat zuster Nel binnenkomt met de dokter. Hij ziet de ogen van zuster Nel en hij hoort weer haar stem: „Het is erg moeilijk, Geert.”

„Maar het is erg moeilijk,” zegt hij op zijn beurt tegen Rob en hij moet er bijna om lachen.

„Geef dan maar hier,” zegt Rob genadig.

Geert geeft hem het rode karton met het schartje.

„Kijk,” zegt Rob, „dat moet je zo doen.”

Zuster Gerda heeft het gezien! Ze heeft het blijkbaar begrepen ook! Ze geeft Geert een knipoog en zegt dan: „O, wat fijn, Rob, dat jij meehelpt. Jij zult het vast wel

goed kunnen. Ik zal voor jou ander karton halen, dan wil je kleine Henk ook wel helpen?"

Voor hij zich hierover kan bedenken, heeft zuster Gerda hem al het karton gebracht. Ze zorgt ook dat hij een meetlat krijgt en een potlood en een schaarje.

„Kijk eens,” zegt Rob tegen Geert en buigt zich naar hem over. „Zó moet je dat doen.”

Geert pakt zijn ster weer van hem aan. „Mooi,” zegt hij. „Kun jij effe mooi knippen!”

Hij blijft een ogenblik onderuit gezakt in de kussens zitten met de ster in zijn hand. Het is bijna te veel geweest voor hem. Dat het zó moeilijk is!

Een half uur later laten hij en Rob elkaar trots hun sterren zien.

„Hebben jullie hem al klaar?” roept Karelkje. „Ik nog lang niet.”

„Help jij me even, Rob?” vraagt Dick Lammers.

„Geert, kun je mij helpen?”

Natuurlijk, Rob en Geert staan voor iedereen klaar.

Zuster Nel heeft dokter al tersluiks op hen gewezen. Als twee goede vrienden hangen ze naar elkaar over om samen de resultaten te bespreken. Zuster Gerda kiest hen beiden uit om een ster extra te maken. Geert is al lang vergeten hoe 'n kwaad ogenblikje hij straks heeft gehad. Als dokter tussen hen in staat voor de dagelijkse controle, hebben ze bijna geen tijd om te stoppen.

„Zal dat even een fijn feest worden!” zegt dokter.

„Nou en of!” zegt Rob en knipt weer haastig verder.

Zuster Nel geeft Geert een klap op zijn schouder. Nie-

mand heeft het gezien, maar Geert en de zuster begrijpen elkaar wel.

Het is erg moeilijk om je spullen netjes op het nachtkastje te leggen als je je verplichte middagrust moet houden. Ze willen de zuster overhalen om in deze dagen, nu ze het zo druk hebben, niet te rusten. Maar daar komt natuurlijk niets van in.

„Na Kerstmis en Nieuwjaar komt het voorjaar,” zegt zuster Gerda, „en dan moeten de meesten van jullie al zo ver zijn dat je naar buiten mag, in de tuin. Daar moet je goed aan denken!”

Ze denken alleen maar aan Kerstmis. Ze knippen en plakken en laten elkaar trots hun vorderingen zien. Zuster Gerda loopt van de een naar de ander om goede raad te geven of een handje te helpen.

Rob is helemaal veranderd.

Als ze 's morgens wakker worden, begint de pret al. „Geert, ben je wakker?”

„Al een half uur. Zullen we straks gauw verder gaan?” De hele dag hebben ze plezier met elkaar, Geert en Rob. Ze doen alles samen.

Op een avond, vlak voor ze gaan slapen, zegt Rob tegen Geert: „Zeg, Geert, ben jij nou m'n vriend?”

Geert gaat rechtop in bed zitten. „Natuurlijk joh.”

„Ja maar... ik bedoel... zijn wij nou samen ècht vrienden?”

Geert denkt heel even na en dan zegt hij: „Ik weet wel wat jij bedoelt. De andere jongens hier zijn ook onze vrienden, maar wij samen, ja, dat is toch heel anders.”

„Ja hè,” fluistert Rob in het donker, „fijn joh.”

„Ik vraag aan mijn moeder als ze weerkomt of jij later, als we beter zijn, bij mij mag logeren.”

Het is even heel stil en dan komt de stem van Rob een beetje schorrig: „Ik heb nog nooit een echte vriend gehad. Zou je moeder het wel goedvinden?”

„Vast wel. Wat zullen we dan een plezier hebben samen.”

„Dat hebben we nou al,” fluistert Rob. „Wij horen een beetje bij elkaar, hè?”

„Vanzelf,” zegt Geert. Dan moet hij opeens denken aan wat zuster Nel hem verteld heeft. Zou hij durven? Als je vrienden bent, moet je alles tegen elkaar kunnen zeggen.

„Zeg Rob, luister es.”

„Ja, wat is er?”

Het klinkt nu helemaal niet onvriendelijk zoals de eerste keer, maar heel plezierig.

„Jij hoeft je helemaal niet meer alleen te voelen. Ik ben je vriend enne . . .” Het is toch moeilijker dan Geert gedacht heeft. „Enne . . . de lieve Heer zorgt voor ons alle twee.”

„Zou Hij dan weten dat we hier zijn?”

„Natuurlijk joh, de lieve Heer weet alles. Dat wij vrienden zijn en dat ik geen vader meer heb, tenminste geen echte. En dat jij geen moeder meer hebt. Hij weet dat allemaal en nou hoeven we ons nooit meer alleen te voelen.”

„Maar je kunt Hem niet zien.”

„Dat geeft niet. Als Hij òns maar kan zien. Hij houdt erg veel van ons en Hij heeft ook gezorgd dat wij vrienden werden.”

„Dan heb ik nou dus twee vrienden,” fluistert Rob. Daar moet Geert even over prakkizeren. Kun je dat zo maar zeggen? Ja zeker, waarom niet . . . de lieve Heer is toch ook zijn Grote Vriend?

„Ja,” zegt hij heel zachtjes.

„Konden we Hem ook maar wat geven met Kerstmis,” zucht Rob.

„Dat kan toch niet,” zegt Geert, „de lieve Heer is immers in de hemel! Zuster Nel heeft gezegd . . .”

„Wat heeft zuster Nel gezegd?” vraagt Rob dringend.

„Dat we ons hart aan Hem kunnen geven.”

„Ons hart . . .” zegt Rob, „maar hoe moet je dat dan doen?”

„Dat weet ik niet precies,” zegt Geert, „maar we moeten altijd bidden en heel veel van Hem houden.”

„Is dat dan je hart geven?”

„Ik geloof van wel.”

„En dan kunnen we ook overal de kerstklokken horen, hè,” fluistert Rob. „Nou snap ik het pas.”

„Kerstmis,” zegt Geert dromerig, „dat is het mooiste feest van het hele jaar.”

„Fijn joh,” zegt Rob.

En dan gaan ze slapen, de twee kleine vrienden die samen een Grote Vriend hebben.

Hoofdstuk 5

Eindelijk is het dan Kerstmis!

Ze hebben de laatste dagen afgeteld.

Een week geleden is het grote pak weggegaan voor de jongens van het andere sanatorium. Twintig engeltjes met kaarsjes ervoor. En zo mooi als ze geworden zijn! Rob heeft de gezichtjes getekend en ze zijn het er allemaal over eens dat niemand anders het zó mooi had kunnen doen.

Nu zijn ze geweldig benieuwd of er voor hen nog iets aangekomen is. Zuster Nel heeft geheimzinnig geglimlacht, toen ze ernaar vroegen.

De dokter heeft gisteren op zijn ronde verteld dat hij en zijn vrouw bij hen het kerstfeest komen vieren.

Ze hebben heel hard „hoera” geroepen.

Zuster Gerda heeft hun enkele kerstliederen geleerd. Geert kende de meeste al, maar Rob moest ze nog allemaal leren. Geert heeft hem flink geholpen.

Zij hebben ook nog een verrassing, Geert en Rob, maar dat mag niemand weten. Er is ook niemand die iets gemerkt heeft, zo'n drukte was er de laatste dagen op de zaal.

Gisteren hebben zuster Nel en zuster Gerda samen de zaal versierd. De jongens hadden wel graag meegeholpen. Ze mochten alleen die gedeelten versieren die ze zittend in hun bed konden bereiken. Tjonge, dat was al zo fijn! En heerlijk dat het dennegroen ruikt.

Er is geen kerstboom. Dat is wel jammer. Een kerstboom met lichtjes is het mooiste wat er bestaat.

Ze zijn al vroeg wakker deze morgen.

Als zuster Nel binnenkomt met de boterhammen en de bekers melk, zien ze direct dat er iets bijzonders is. Ja hoor, daar op het blad liggen kleine takjes dennegroen.

„Allemaal een heerlijk kerstfeest, jongens,” zegt zuster Nel. „Jullie krijgt allemaal zo’n takje dennegroen. Doe dat maar op je pyjama.”

Nu is het echt feestelijk!

„Vlug jullie brood opeten, jongens, de verrassingen beginnen al vroeg.”

„Een verrassing? Wat is het zuster?”

„Krentenbollen,” ontdekt Rein, „heerlijk!”

„Ook dat,” lacht zuster, „maar er komt nog meer.”

„Wat dan? Toe zuster, zeg het eens.”

„Geen sprake van,” zegt zuster Nel quasi ernstig, „eerst jullie ontbijt en dan . . .”

Ze hebben nog nooit zó vlug hun boterhammen opgegeten en hun melk gedronken.

Dan komt zuster Gerda binnen.

„Het pak!” roept kleine Henk.

„Het pak,” knikt zuster Gerda en zet het op de tafel die de vorige dag al midden in de zaal is neergezet. Iedereen kan het zien. Ze rekken toch hun halzen, want ze willen niets missen.

Zuster Gerda begint uit te pakken. Eindelijk, het papier is er af.

„Wat zijn dat?” vraagt Rein en rolt haast uit zijn bed, zó ver hangt hij eruit.

„Dat hebben nu de jongens uit het andere sanatorium voor jullie gemaakt.” Zuster Gerda houdt iets in de hoogte. Het lijkt wel op een potje of een vaas.

Geert en Rob hangen dicht naast elkaar. „Wat is het, Geert, kun je het zien?”

„Ik weet het niet,” zegt Geert.

„Ik zal ze uitdelen,” zegt zuster Gerda. „Jullie kunnen het dan eens goed bekijken. Ik vind ze heel erg mooi.” Ze behoeven nu niet lang meer te wachten. Ze houden het in hun handen. Is dat even mooi!

Een glazen pot, een gewone jampot, en daar omheen wit papier, prachtig uitgeknipt. Om de jampot zelf zit rood papier. Het komt door de witte openingen heen kijken. In iedere jampot staat een kaarsje.

Ze kijken heel goed hoe het gemaakt is, ze hebben er nu verstand van. Zouden die andere jongens nu ook hun engeltjes uitpakken? Hoe zouden ze ze vinden?

„Dat moeten jullie elkaar maar schrijven de volgende week,” zegt zuster.

Dat is een reuze idee!

Ze zetten de potjes op hun nachtkastje. Om vijf uur vanmiddag, tijdens hun kerstfeest, mogen ze branden. Het duurt erg lang voor het vijf uur is!

Om kwart voor vijven gaat er eindelijk iets gebeuren.

Dokter en mevrouw komen de zaal binnen.

De jongens zijn een beetje verlegen. Mevrouw zien ze bijna nooit en dokter heeft niet als anders z'n witte jas aan, maar een gewoon grijs pak.

Mevrouw komt hen allemaal een hand geven en ieder krijgt een chocolade kerstklok met rood papier er omheen.

Nu komt ook zuster Nel binnen, maar ze komt niet alleen! Ze maakt de andere zaal deur open en daar wordt een prachtige kerstboom binnengedragen.

De jongens kijken hun ogen uit. Toch nog een kerstboom en dan zo'n grote! Er zitten tientallen elektrische lichtjes in, in de vorm van kaarsjes.

„Waarom geen echte kaarsjes?” vraagt Henk.

„Dat is toch veel te gevaarlijk, joh?” roept Rein.

Zuster Gerda staat al bij de knop van het licht. Ja . . . heel even zitten ze in het donker en dan steekt dokter de stekker in het stopcontact. Alle lampjes gloeien aan. Nu is er die heel speciale sfeer. Alles lijkt anders.

„Kijk eens door je oogharen,” zegt Kareltje vanuit het veilige halfdonker.

Jongens wat is dat mooi!

Zuster Gerda zit achter het orgel. Ze gaan zingen. Natuurlijk eerst: „Stille nacht - heilige nacht.” Je krijgt er bijna de tranen van in je ogen. Maar mannen huilen niet. Geert boent ze vlug weg.

Nu leest zuster Nel uit de bijbel het kerstverhaal voor en dan gaat ze het met haar eigen woorden vertellen. Ze mogen allemaal meehelpen, want zuster Nel laat hen zelf alle namen zeggen.

Dan zingen ze weer. „De herdertjes lagen bij nachte” en „Daar is uit 's werelds duist're wolken”. Dokter en mevrouw zingen ook alle verzen mee.

Geert en Rob hebben elkaar al eens aangestoten, want ze weten dat het nu gauw hun beurt zal zijn. En het is toch heel anders als je er nog dagen vanaf bent, dan wanneer het werkelijk gebeuren gaat. Geert is heus een beetje zenuwachtig. Stel je voor dat het niet goed gaat!

„Rob, durf jij?”

„Ik best,” zegt Rob.

Dat geeft Geert ook wat meer moed.

Zuster Gerda heeft zich op het orgelstoeltje omgedraaid. „Nu zullen Geert en Rob samen een kerstlied laten horen.”

Je voelt de verbazing aan alle kanten. Geert weet zich geen raad. Moet je ze allemaal zien kijken.

„Let op,” fluistert Rob. Nee, Rob is helemaal niet zenuwachtig. Hij zet z'n mondharmonika aan zijn mond. Zuster Gerda telt tot drie en dan . . . Rob speelt heel zuiver en Geert is opeens alle anderen vergeten.

Hij zingt voor het kindje dat voor ons op deze aarde gekomen is . . .

„Er ruist langs de wolken een lieflijke naam,
die hemel en aarde verenigt te zaam,
geen naam is er zoeter en beter voor 't hart;
hij balsemt de wonden en heelt alle smart.
Kent gij, kent gij die naam nog niet?
Die naam draagt mijn Heiland, mijn lust en mijn lied.

Die naam is naar waarheid mijn Jezus ook waard,
want Hij kwam om zalig te maken op aard.
Zo lief had Hij zondaars, dat Hij voor hen stierf,
genade bij God door Zijn zoenbloed verwierf.
Kent gij, kent gij die Jezus niet,
die om ons te redden de Hemel verliet?”

Het lied is uit, het blijft nog even stil.

Dan staat de dokter op en zegt: „Dat was heel mooi, jongens.”

Nu komen de stemmen los. „Waar hebben jullie dat geleerd?” — „Wat kun jij goed zingen, Geert” — „Wie heeft jullie geholpen?”

Ze vragen alles door elkaar. Rob en Geert lachen maar wat.

Ze gaan met elkaar nog zingen en dan gaan de grote lichten aan. Er worden broodjes gebracht uit de keuken en chocolademelk. De groten krijgen koffie. Het is gezellig op de zaal. Mevrouw van de dokter gaat achter het orgel zitten en speelt allerlei kerstliederen. Het duurt niet lang of ze zingen zachtjes mee.

Dokter gaat met een mand met sinaasappelen rond. Terwijl ze die oppeuzelen, gaan de grote lichten weer uit. Nee, het feest is nog niet afgelopen!

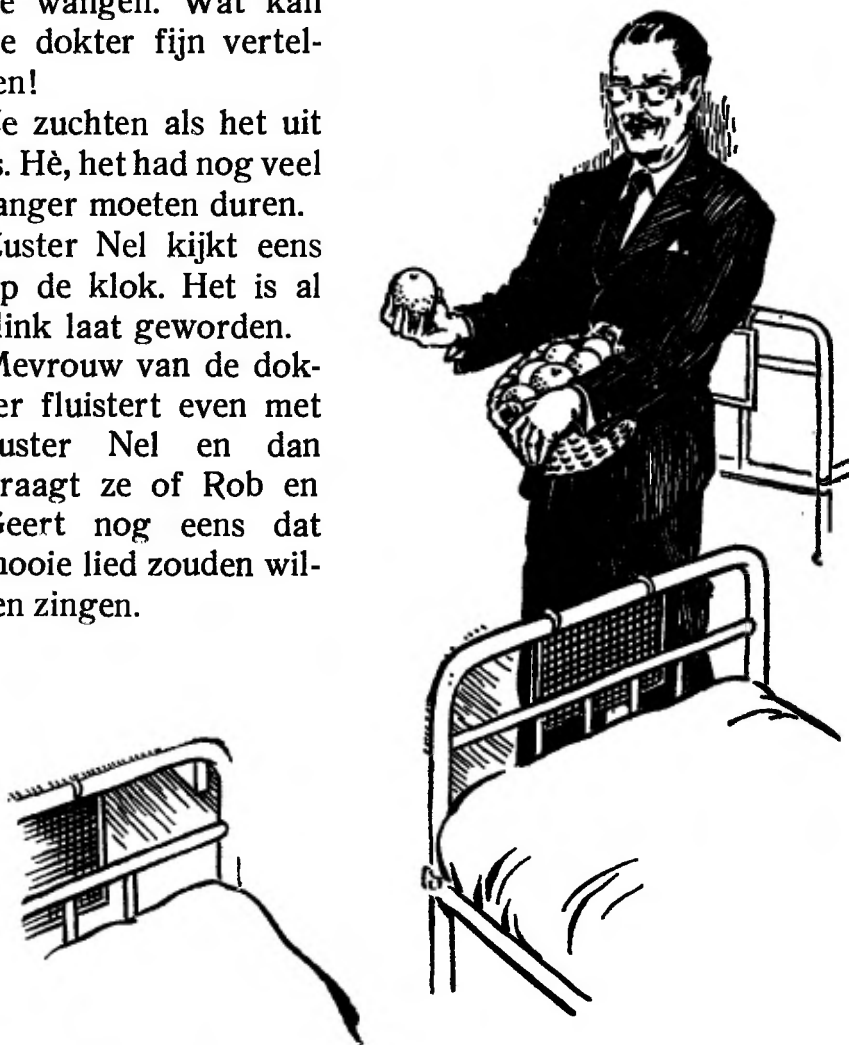
Dokter zal een verhaal vertellen. Ze gaan er gemakkelijk bij liggen en zitten.

Dokter vertelt een spannend verhaal over twee kleine jongens die in het puntje van Noorwegen wonen. Ze luisteren met gloeiende wangen. Wat kan de dokter fijn vertellen!

Ze zuchten als het uit is. Hè, het had nog veel langer moeten duren.

Zuster Nel kijkt eens op de klok. Het is al flink laat geworden.

Mevrouw van de dokter fluistert even met zuster Nel en dan vraagt ze of Rob en Geert nog eens dat mooie lied zouden willen zingen.

Of ze dat willen! Geert is nu helemaal niet zenuwachtig meer.

Als het uit is, gaan ze met z'n allen nog een laatste lied zingen. De jongens mogen zelf zeggen welk lied.

Ze kijken elkaar eens aan en dan knikken ze. Natuurlijk, ze willen zingen: „Ere zij God”.

Het klinkt zo prachtig in de zaal. Geert heeft het gevoel of de engelen zelf meezingen.

Hun kerstfeest is afgelopen . . . maar het echte kerstfeest niet. Dat feest blijft altijd, dat heeft zuster Nel verteld en dat kan Geert heel goed begrijpen.

Dokter en mevrouw komen hen groeten. Ze bedanken zuster Nel en zuster Gerda voor het mooie feest. Er wordt nog wat opgeruimd en dan gaan alle lichten uit. Het allerlaatst de lichtjes uit de kerstboom.

Nu liggen ze in het donker. Ze praten nog zachtjes na. Over het zingen en de kerstboom en hoe mooi de kaarsjes gebrand hebben in de potjes.

En dan slapen alle jongens.

Zuster Nel komt de ronde doen. Alles is donker, alleen haar lantaarntje brandt.

Zuster Nel luistert, maar ze hoort alleen de rustige ademhaling van de jongens. Langzaam loopt ze de zaal door. Ze kijkt naar de slapende Rein en Dick en Karel-tje . . . Dan komt ze bij de bedden van Geert en Rob. Ze liggen met de gezichten naar elkaar toegekeerd. Zuster kijkt naar hen met een glimlach. Hier liggen ze nu . . . de twee vrienden.

„Zuster . . .”

Zuster Nel schrikt. „Wat is dat nu, Rob, ik dacht dat je sliep.”

„Ik zag uw lichtje,” fluistert Rob. „Het was net of het nog bij de kerstboom hoorde.”

„Hoe vond je het kerstfeest?”

„Fijn zuster, en Geert heeft gezegd dat de lieve Heer heel veel van mij houdt en dat ik nou nooit meer alleen kan zijn.”

„Dat is ook zo, Rob. Morgen zal ik je daar nog meer van vertellen. Morgen is het weer feest. Nu moet je heel gauw gaan slapen.”

Rob knikt, zijn ogen vallen al half toe.

Zuster Nel legt heel even haar hand op zijn hoofd. Ze stopt zijn dekens in.

Rob slaapt.

Overal in de wereld zingen de kerstklokken.

Boven de steden en dorpen . . . ook boven het sanatorium in de stille bossen. Ze zingen voor alle grote mensen en voor alle kinderen die luisteren willen met heel hun hart.